

Tử Chiến Ngoài Khơi

Cuốn Hạ

Tác giả: Người Thứ Tám

Lời chú thích quan trọng của tác giả :

Như mọi lần, tác giả trân trọng nhắc lại với bạn đọc thân mến rằng, tuy dựa vào thực tế địa lý và thời sự, những nhân vật và tình tiết mà cuốn tiểu thuyết này chứa đựng, chỉ là sản phẩm của tưởng tượng. Mục đích duy nhất của người viết là mua vui cho bạn đọc, bởi vậy, nếu trong muốn một, có sự gần gũi hoặc trùng hợp với sự việc xảy ra ngoài đời, đó chỉ là ngẫu nhiên, ngoài ý muốn và trách nhiệm của tác giả.

NGƯỜI THỨ TÁM

VIII

Mưu thần chước quỷ

Santô thở phào ra, khoan khoái. Xe hơi vào đến địa phận Pasay. Khu thanh lâu này là sào huyệt bất khả xâm phạm của giới giang hồ từ chiêng. Bọn anh chị can tội cướp của, giết người, ung dung sống ở Pasay, không sợ bị bắt. Ngày cũng như đêm, những vụ thanh toán dâm máu, đoạt súng cảnh binh thường xảy ra trong các sông bạc và nhà chứa công khai.

B
V
V
S
B
B
B

Nhìn bạn, Santô nói :

— Thôi, yên rồi. Tôi cứ sợ bị theo. Vào đến đây, bọn mình không lo nữa.

Anbinô nhún vai :

— Hừ, mày đừng lạc quan vội.

Lúc này, rời đường Adela, Anbinô có bộ mặt kiêu hãnh rõ rệt. Hắn định nhìn tài lái xe độc nhất vô nhị của hắn sẽ bỏ rơi đối phương trong nháy mắt. Nhưng càng phóng nhanh, hắn càng lo phập phồng. Con mắt cú vọ của hắn đã nhận ra nhiều chiếc xe đủ kiểu, đủ màu từ ngã ba, ngã tư luôn ra rồi mất hút một cách khả nghi. Trước khi lái vào thị trấn Pasay, Anbinô chăm chú nhìn kính chiếu hậu. Trời tối, hắn không thấy gì, tuy vậy hắn chưa yên tâm.

Gáy hắn nóng ran. Cảm giác đặc biệt này, hắn thường có mỗi khi bị ai theo sau. Giác quan thứ sáu là khí giới siêu việt của nghề do thám. Nhờ giác quan thứ sáu bén nhạy, giúp hắn đánh hơi trước biến cố nghiêm trọng, Anbinô trở thành nhân viên Huk ưu tú.

Hắn quay sang Santô :

— Mày thấy gì không ?

Santô đáp :

— Tối quá. Chẳng thấy gì cả.

— Đồ ngu như bò. Nhìn sang góc trái. Thấy chưa ?

— A, thấy rồi. Có xe hơi chạy theo.

— Hiệu gì ?

— Không rõ. Chắc là Ford hoặc Chevrolet.

— Nhìn kỹ lại xem. Ford hay Chevrolet ?

— Định mở tiệm bán xe hơi cũ hả ?

— Còn đùa bỡn nữa ư ? Hồi này, ở Pan-đa-can, tôi thấy một chiếc Chevrolet rượt theo. Tôi Pacô thì mất hút. Qua Malatè, nó lại hiện ra. Rồi bây giờ...

— Anh muốn tôi bắn nó lộp không ?

— Bình tĩnh chờ ít phút nữa, xem sao. Tôi nghi lắm. Chắc không phải bọn theo mình đêm qua.

— Theo tôi, thì là...

— Ai lại không biết. Tuy nhiên, nếu đúng thì nguy. Nguy to. Phải đối phó ngay, kéo chúng bắt ông Urè và cứu thoát Rôsitá.

— Hay là anh lái về Santa Mesa. Minh lừa chúng về trụ sở cũ, rồi rút ra bằng cửa bí mật trong nhà xe như lần trước.

— Vô ích. Kế này chỉ thành công nếu kẻ theo sau chỉ là vài ba tên lẻ tẻ. Đẳng này, chúng gồm nhiều người. Tôi đề nghị cách này: tôi lái xe về, anh xuống trước, tấn công vào bọn theo sau. Chỉ cần anh giữ chân chúng 5 phút.

Nói đoạn, Anbinô vỗ vai Santô :

— Tôi tin vào khẩu tiêu liên khét tiếng của anh. Anh sợ không ?

Santô cười khẩy :

— Santô không hề biết sợ.

Anbinô lắc lư, giọng kiêu hãnh :

— Đáng khen lắm. Anh gắng cầm cự đúng 5 phút. Sau đó, anh thoát vào nhà và thoát ra bằng lối cấp cứu.

Chiếc Nash dẫn vào con đường hẹp. Santô chò xe hãm bớt tốc độ mới mở cửa, phóc xuống. Hai chân hắn đặt nhẹ trên nền đất, toàn thân thoải mái, chứng tỏ hắn là kiện tướng về môn nhảy xe, hoặc ít ra đã được huấn luyện thuần thục trong một trung tâm nhảy dù của quân đội. Hắn kẹp trong nách một khẩu tiêu liên cực mạnh. Qui một chân xuống đường, hắn kéo quy lát cho đạn vot lên nòng súng.

Trong khi ấy, Anbinô lái xe vào ga ra. Một phút sau, Santô nhận ra một chiếc Chevrolet còn mới hừng hồ phóng tới. Đến cổng, tài xế thắng lại. Santô ẩn sau hai bao cát lớn. Urê đã sai đặt bao cát làm lộ cốt cổ thú trước biệt thự, phòng bị tấn công bất thần.

Ngón tay Santô đặt trên cò súng. Bờ hơi ướt đầm sơ mi hắn. Anbinô nói đúng: đây là Công an Mami. Cảnh binh Mami là nha thiện xạ, bắn ai là người ấy phải chết. Trong nhiều cuộc đụng độ với du kích Huk ở ngoại ô, hoặc trong rừng, cảnh binh đã chiếm được thành tích rực rỡ về xa thú.

Bốn người lực lưỡng từ trên xe vọt xuống, súng lục lăm lăm. Santô hé nụ cười ngạo mạn. Trước họng tiêu liên khủng khiếp, bốn khẩu súng ngắn đầu được xạ thủ tuyệt luân xử dụng cũng chỉ là đồ chơi trẻ con.

Một chiếc xe hơi khác thắng gấp phía sau. Santô chưa kịp phản ứng thì từ xe sau một tràng đạn được khạc ra. Bốn cảnh binh nằm rạp xuống, bắn trả dữ dội. Khẩu tiêu liên cầm họng tức khắc-

Santô nghe tiếng kêu « chết rồi », và tiếng người ngã nhào. Hắn nâng súng lên, sửa soạn bắn thì một loạt đạn nổ đoàng. Vội vàng, hắn cuộn tròn, lăn vào trong vườn.

Một loạt đạn khác tiếp theo, song Santô đã lọt vào ga ra. Hắn đã thuộc lòng mọi lối ra vào của biệt thự. Trừ phi công an nã bích kịch pháo phá đồ tường bê tông mới hạ nổi Santô. Ở trong bắn ra, trăm phát trúng trăm, Santô vững dạ như bàn thạch.

Tiếng súng thưa dần. Santô chưa bắn phát nào mà vẫn nắm phần thắng. Hắn mở một cánh cửa khác. Ba phút trôi qua. Còn hai phút nữa. Còn hai phút nữa Anbinô sẽ đưa được Urê ra khỏi biệt thự. Còn hai phút nữa Santô sẽ tìm lối tẩu thoát.

Santô không ngờ rằng một bóng đen bí mật đã treo lên mái nhà, dang gieo mình xuống sân ga ra. Bóng đen bí mật là Lê Diệp. Chàng đã chứng kiến cuộc chạm súng từ đầu đến cuối, song không tham dự. Cũng như Santô, chàng không thích phi đạn, mặc ngao cò tranh chấp để ngư ông thủ lợi. Toàn cảnh binh hùng hậu đã đẩy lui nhóm tay sai của Mel. Sau hai phút giao tranh ngắn ngủi, đến khi nhận ra đối thủ là Công an, Mel đành tháo thân vào ngõ hẻm.

Một xe cam-nhông đỡ số phóng tới. Viện binh Công an gồm hơn chục tay súng tiêu liên. Một toán nhỏ rượt theo Mel, số còn lại kéo vào biệt thự.

Tiếng lựu đạn nổ oang oác. Người ném là Santô. Hắn rút chốt quả lựu đạn thứ nhì, tung về

phía cánh binh lỗ nhỏ trước ga ra, đoạn hẳn chạy khuất vào trong.

Lê Diệp không bỏ lỡ cơ hội. Mặt đám cánh binh quẩu quại trong vũng máu, mảnh tạc đạn găm đây mình, Lê Diệp bèn gót Santô. Kinh nghiệm cuộc rượt bắt hôm qua cho Lê Diệp biết bọn Huk sẽ rút ra ngoài bằng một cửa bí mật.

Ở ngoài trông vào, nhà chữa xe nhỏ hẹp và hẳn thiu, song càng tiến sâu vào càng thấy rộng rãi và đầy đủ tiện nghi. Santô chạy qua một phòng ngủ trang hoàng lộng lẫy, bốn bề lấp gương, ở giữa nhà chêm chệ một cái giường lớn. Hẳn đây là tổ quý của bọn Huk. Lại tổ quý này mọc ra nban nhàn hàng trăm trong thị trấn hoan lạc Passay. Tuy không không đam mê cuộc sống trác táng Lê Diệp vẫn rệu nước miếng khi nghe Văn Bình thuật lại những đêm dài vô tận nằm trên giường cao su êm ái, từ phía có gương soi, trong hầu không khí sức nức mùi da thịt và nước hoa Ba lê ngào ngạt.

Nước miếng lai trào lên miệng Lê Diệp. Chàng lắc đầu xua đuổi một ý nghĩ đen tối ra khỏi óc.

Cánh cửa bí mật được gắn chìm trong tường. Santô ấn nút, cánh cửa mở ra nhẹ nhẹ. Bàn tay bằng sắt nguội của anh chàng sếu vườn Lê Diệp chém xuống. Nghe tiếng gió, Santô né sang bên. Miếng đòn thép tử nhất sinh trượt xuống vai, tuy vậy sức mạnh phi thường của Lê Diệp đã quật hẳn ngã xuống. Chàng bồi thêm một mũi giày vào ức Santô.

Thấp thoáng dưới ánh trăng nhợt nhạt, Lê Diệp nhận ra bảy bóng người. Chàng quát lớn :

— Ai đó, đứng lại ?

Chàng hẳn chỉ thiên dè dọa. Một phát súng lục trả lời chàng. Ngoài vườn, nhân viên Công an bắn một tràng liều liện. Lê Diệp nép vào tường. Anbinô cũng ẩn mình trong bóng tối.

Tay bị còng, Văn Bình vừa bước khỏi cửa thì bị Uré kéo lại. Uré di miệng súng vào lưng chàng kèm theo lời dọa .

— Mày cựa cậy là tao bắn chết.

Nếu không vương khẩu súng của Anbinô, Văn Bình đã có thể xô ngã Uré, đoạt lấy chủ động. Anbinô là tay bắn súng cừ khôi, đầu súng sức Văn Bình cũng không dám phản công, phương chi toàn thân chàng đau như sau những trận đòn liên tiếp Chàng đành tuân lệnh Uré.

Uré dặn Anbinô :

— Anh ráng cầm cự thêm lát nữa. Tôi đưa thẳng này ra xe, nổ máy sẵn. Đợi tôi quay đầu xe, anh ra còn kịp chân. Bọn cánh binh còn loay hoay ngoài vườn, chưa tìm ra chỗ này đâu.

Lê Diệp men tường tiến lại. Anbinô bắn luôn hai phát. Lê Diệp lộ đầu ra cho hẳn thấy rồi thụt vào. Anbinô nhả thêm ba phát nữa. Cách địch 5 thước, Lê Diệp cười thầm. Bì đạn của Anbinô đã vọt. Thử lại bài toán, chàng hẳn hú họa vào tường Anbinô dẹt tiếp. Lê Diệp nghe tiếng cách nho nhỏ. Anbinô đã hết đạn. Muốn bắn tiếp, hẳn phải bấm cho bì đạn tuột ra, lăm cái mới. Dầu hẳn lấp nhanh, cũng mất hai giây đồng hồ.

Hai giây quý báu này tạm đủ cho Lê Diệp triệt hạ kẻ thù. Chàng thét một tiếng kiai kinh thiên động địa, đoạn phi thân húc vào người Anbinô. Tiếng kiai của chàng làm Anbinô khựng người. Đó là tiếng thét của võ sĩ nhu đạo. Khi lâm trận, tiếng kiai thét đúng phương pháp có thể làm đổi phương bèn rùn chân tay.

Lê Diệp bỏ nhào vào người Anbinô. Từ nhiều năm nay, chàng luyện karatê biến bàn tay, cùi chỏ, bàn chân và đầu thành vũ khí cực mạnh (1). Ba viên gạch chồng lên nhau, chàng giáng bàn tay xuống là gãy nát. Đầu chàng có thể húc tung cửa lim. Cho nên Anbinô bị bắn vào tường dưới sức húc kinh hồn.

Lê Diệp dè lên bụng Anbinô. Hắn tìm cách vùng lên. Chàng nắm tay hắn, bẻ quặt lại. Hai người cùng thi thố những môn bẻ tay tăng đờm kinh hồn để giết nhau trong khoảnh khắc.

Văn Bình cũng không bỏ lỡ cơ hội bằng vàng do Lê Diệp tạo ra. Lợi dụng tiếng thét kiai của bạn, chàng chuyển mình, quật cái còng sắt vào mặt Urê. Hắn né khỏi, và bốp cò. Viên đạn bay vèo qua hông Văn Bình. Chàng vùng chân trái ra, dùng miệng đá lợi hại yôkô kékômi của Karatê, tấn công vào bao tử đối phương.

(1). theo võ karatê, phép tập luyện đánh vỡ gạch, ngói, đá, và gỗ bằng bàn tay, bàn chân, được mệnh danh là tameshiwari. Thật ra, tameshiwari không phải là karatê thuần túy. Mỗi khi đánh vỡ gạch... võ sĩ thường thét kiai.

Urê ngã nhào xuống, Văn Bình đá bằng khẩu súng hãn nắm trong tay ra xa. Nhanh như chớp, chàng tiến về phía Anbinô. Hắn sắp gỡ được thế khóa hiểm hóc của Lê Diệp. Văn Bình vùng còng tay lần nữa. Anbinô bị đánh vào gáy, rú lên một tiếng đau đớn.

Lê Diệp vùng dậy. Chàng kéo Văn Bình chạy tới một bức tường thấp :

— Mau lên anh. Công an sắp vào đến nơi rồi.

Tuy bị vướng còng, Văn Bình vẫn nhảy qua bức tường dễ dàng. Nhà bên là lũ quan, nửa làm phòng trọ, nửa tiếp khách chơi hoa. Tiếng xe hơi rú lên. Sự nhớ ra, Văn Bình buột miệng :

— Trời ơi, Rosita !

Lê Diệp giả vờ hỏi :

— Rosita ở đâu ?

Văn Bình thở dài :

— Nàng bị mang ra xe hơi trước tôi mấy phút. Khờ quá, tôi quên khuấy. Giá khi ấy, đánh ngã Anbinô, tôi cứu nàng còn kịp. Anh giục tôi quá gấp, nếu không tôi đã giết luôn hai tên Huk và giải vây cho nàng.

Lê Diệp lặng thinh. Văn Bình tiếp, giọng buồn bã :

— Thế là xong. Bọn Huk đã cao bay xa chạy, và mang Rosita theo.

Một phát súng nổ ròn. Văn Bình hỏi :

— Bây giờ chúng mình đi đâu ?

Lê Diệp đáp :

— Về khách sạn Bay View.

Trần Văn Bình nhủ lại. Bỗng chàng cất tiếng :

— Bọn Huk bắt Ramiré rồi phải không ?

Lê Diệp gạt đầu :

— Rồi. Tôi theo sau xe Nash chở Ramiré đến

đây.

— Tại sao anh không cứu hắn ?

Lê Diệp cười xòa :

— Vì tôi muốn dùng hắn làm mồi.

Văn Bình chép miệng :

— Tôi hiểu rồi. Anh cũng đang dùng Rósita làm mồi. Anh cố tình không cứu Rósita. Nhưng anh ơi, bọn Huk tàn nhẫn lắm. Không khéo Anbinô thủ tiêu Rósita.

— Tôi hy vọng việc này sẽ không xảy ra. Dầu sao bọn Huk cũng để nàng sống đến khi bắt được chúng mình.

— Trong thời gian ấy, nàng sẽ bị tra khảo. Sức vóc mảnh dẻ của nàng không chịu nổi một ngày nữa đâu.

Lê Diệp lại nín thinh. Chàng thừa biết Văn Bình nặng lòng vì cô gái Phi kiều diễm và khéo gọi.

Gió mát từ bãi biển quạt lại. Văn Bình rùng mình. Chàng nhớ tới làn da nõn nà của người đẹp lúc nàng bị đánh đập tàn nhẫn trước mắt chàng. Mỗi vết thương trên thân nàng là một mũi dao đâm vào lòng chàng. Chàng cảm thấy một cái gì kỳ lạ, sáng bừng như trăng rằm, quyến rũ như nhạc buồn của Chopin, từ từ dâng lên, dâng lên mãi trong tâm hồn. Có lẽ đó là ái tình. Đi cạnh bạn, Văn Bình gọi thầm :

— Em Rósita ?

IX

Hai cuộc gặp gỡ đẫm máu

-o-o-0-0-0-

Ramiré đưa tay hất mở tóc xoa rữa rượi trên trán. Bàn tay hắn chạm chất nước sền sệt. Hắn giạt mình : máu. Đầu hắn nhầy nhựa máu.

Bị đánh liên hồi, Ramiré không còn nhớ nữa. Như bao cát trong phòng tập võ, hắn nghiêng rặng, nhắm mắt, chịu hàng chục cú đấm tới tấp vào mặt. Hắn không phải là người dạn dòn. Lần đầu trong đời, hắn bị tra tấn tàn nhẫn. Hắn cầu mong đối phương ngừng tay, rồi hắn khai hết, song mỗi lần hắn định mở miệng Anbinô lại đánh mạnh thêm. Dường như Anbinô coi hắn là cái bung xung cho cơn giận dữ tột độ.

Ramiré bị đập chúi xuống đất. Máu trên đầu chảy xuống ri ri, thấm vào mắt, khiến hắn mù tịt. Hắn chống tay, gượng ngồi dậy, nhưng Anbinô đã bồi vào ngực một cái đá kinh hồn. Hắn có cảm giác là xương sườn đập nát, máu tuôn ra lênh láng trong buồng phổi.

Anbinô phủ tay, dáng điệu hi hã. Santô chia cho hắn điều thuốc lá châm sẵn. Cả hai buồng người xuống ghế bành, phi phèo thuốc lá như kẻ nhàn du một ngày chủ nhật.

Tuy nhiên, thái độ diềm tĩnh của Anbinô chỉ là một sự cố gắng. Hắn đang tìm cách che giấu sự thất bại chua chát. Trong vòng 24 giờ đồng hồ ngắn ngủi, tổ chức Huk phải dò tru sở hai lần. Urê đã tiêu hàng triệu pêsô để tậu tòa biệt thự bát ngát ở Santa mesa và nhà chữa xe trả hình trong thị trấn Pasay. Giờ đây, công an đã phăng ra, Urê phải dọn đến trụ sở thứ ba và cũng là trụ sở bí mật cuối cùng. Mặt sào huyết này, tổ chức Huk ở Mani sẽ làm vào hoàn cảnh điều đưng.

Anbinô giận sôi lên. Trong một giây đồng hồ, hắn nổi ý định lời Rôsitara, hành hạ cho bỏ ghét. Nhưng sự nhớ cặp mắt nghiêm nghị và giọng nói danh thép của Urê, hắn đành ngồi xuống.

Dưới đất, Ramirê rên rí:

— Đau lắm, trời ơi!

Đang thở khỏi thuốc thành vòng tròn, Santô nhìn nạn nhân, giọng riều cọt:

— Muốn hết đau không?

Ramirê đáp:

— Muốn. Ông tha cho tôi.

— Người ta đưa mày bao nhiêu tiền?

Ramirê lấp bắp:

— Ba ngàn đô la.

Mặt Santô tươi như hoa:

— Mày cất số tiền này ở đâu?

Câu đáp của Ramirê làm Santô buồn thiu:

— Người ta mới hứa, chưa đưa tiền.

Anbinô rú lên cười sằng sặc:

— Đờ ngu, như mày chết đáng đời. Làm nghề này, bao giờ cũng tiền trao, cháo múc, nghe chưa?

Ramirê hỏi, giọng ngây thơ:

— Nghề này là nghề gì hả các ông?

Santô đứng vut dậy, quật gót giay vào mặt Ramirê:

— Mày còn đóng kịch nữa ư?

Ramirê lại ngã xuống. Cái đá hiểm nghèo làm hắn rách một bên má, máu tuôn xối xả. Vừa khi ấy, Urê từ ngoài đi vào. Với mái tóc bạc non nửa, làn râu mép lùn phún muối tiêu, Urê có mã ngoài đạo mạo của nhà giáo, không ai ngờ hắn là tay gián điệp lão thành. Nhác thấy Ramirê nằm mọp dưới đất, Urê hất hàm:

— Hắn chết rồi ư?

Santô đáp:

— Thua chưa.

Urê thở ra:

— May quá. Hắn chết thì khờ.

Nghe nói, Ramirê cảm thấy phấn khởi. Tuy mắt xung húp đầy máu, gầu mù, Ramirê vẫn hướng về Urê, giọng cầu khẩn:

— Tôi vô tội. Ông làm phúc tha cho.

Urê cười gằn:

— Anh vô tội ư? Lẽ ra phải bằm vằm anh ra ngàn mảnh mới xứng tội! Tuy nhiên, tôi sẵn lòng tha thứ cho anh. Tại sao anh đánh lừa phi công Vitô huc vào máy bay quân sự?

Giọng Ramiré vếu ớt :

— Thưa, tôi không ngờ. Tôi cần tiền, quá cần tiền, ông ạ. Vàng tôi là dứa ham chơi. Số lương ít ỏi kiếm soát viên hàng không chỉ cho phép tôi đủ sống ngày hai bữa. Thành ra tôi nhận liều. Vàng, tôi nhận liều. Người ta dùng tiền quyến rũ tôi. Trong một phút đại dột, tôi nghe lời họ. Tôi hối hận lắm. Nếu ông khoan hồng, tôi sẽ cải tà qui chính.

Suýt nữa Uré bật cười. Nghĩ ngợi một lát, hần hỏi tiếp :

— Anh quen biết ai trên phi cơ ?

Bản tâm Uré là hỏi dò về Căclốt. Song Ramiré lại đáp ra ngoài đề :

— Thưa có. Tôi là bạn của Vitô và vợ chưa cưới của y.

Uré hăm hăm sắc mặt :

— Hừ, anh giết người vì muốn cướp vợ bạn.

Ramiré ngậm thình. Uré đi đi, lại lại trong phòng. Hần thăm khen kẻ nào to gan, lớn mặt, bố trí vụ phi cơ đâm nhau. Đối phương đã nghiên cứu kỹ càng. Chúng lấy tiền nhử mồi Ramiré. Chúng lại dùng kẻ mỹ nhân nữa. Sự chu đáo này chứng tỏ đối phương là một tổ chức điệp báo hùng hậu.

Đang bách bộ, Uré dừng lại, ném ra một câu dột ngọt :

— Ai tiếp xúc ra lệnh cho anh ?

Uré định hỏi bắt thần đề Ramiré lúng túng, không dám nói dối. Song Ramiré đã quyết nói thật :

— Thưa, Mel.

Uré lăm bằm :

— Mel là tên thật hay bí danh ?

— Tôi không biết. Lúc gặp nhau, hần dặn tôi rằng tên hần là Mel.

— Đờ ngu. Dễ dàng như vậy mà không hiểu. Mel là bí danh, chứ còn là gì nữa !

Uré nghiêng đầu, chăm thuốc trong ngọn lửa do Anbinô vừa bật. Hít hơi thuốc, hần hỏi :

— Mel làm việc cho ai ? Cho chính phủ Phi ? Cho cơ quan tình báo Tây phương ? 2B, MI-5, ONI. ?

— Xin lỗi ông, tôi không biết các cơ quan ông vừa kể.

Cau có, Uré vứt điếu thuốc còn nguyên xuống đất :

— Hoặc anh là diễn viên giỏi, hòng đánh lừa người giàu kinh nghiệm như tôi. Hoặc anh là thằng ngu, chẳng biết gì hết.

— Thưa, tôi đâu dám phỉnh phờ ông.

Uré sáng tiếng :

— Vậy Mel trú ngụ ở đâu ?

— Thưa, ở Manila Hotel.

Uré quan sát nạn nhân bằng con mắt tò mò. Ramiré nói thật hay nói láo ? Không lẽ một điệp viên khờ khạo và vụng về như Ramiré lại biết được chỗ ở của thượng cấp. Nâng đầu Ramiré lên, Uré hỏi, giọng khoan thai và dĩnh đạc :

— Anh cần nhớ kỹ điều này. Tôi sẽ giết anh nếu anh man trá. Tại sao anh biết Mel ngụ trong Manila Hotel ?

Đến lượt Ramiré sững sốt. Sợ chết, hắn đã nói thật trăm phần trăm. Hắn không ngờ bọn Huk lại quá đa nghi.

Bên giải thích :

— Thưa, tôi gặp Mel tại khách sạn Manila Hotel.

Urê nhiu lông mày :

— Khi nào ?

— Trước khi tôi bị bắt. Tôi gặp Mel tại khách sạn rồi trở về nhà ở đường Adêla. Mel dặn tôi ở trong phòng chờ hắn. Hắn chưa đến thì tôi bị bắt.

Urê nhìn lên tường. Mỗi khi cần suy nghĩ chín chắn, hắn thường ngắm những vật quanh mình. Mắt hắn dán vào bức danh họa của Picasso tero chêm chệ dưới ánh đèn sáng quắc.

Rồi hắn hỏi Ramiré :

— Mel dặn gặp anh vào hồi mấy giờ ?

— Thưa, không hẹn giờ nhất định. Hắn ra lệnh cho tôi đợi ở nhà.

Trên miệng Urê nở một nụ cười bí hiểm. Hắn vừa tìm ra đáp số cho bài toán rối beng. Nếu hắn không lầm, thắng lợi đã gần kề. Tội nghiệp cho Ramiré ! Giờ chết đã điểm rồi mà hắn không biết...

Urê ngó Anbinô một cách ý nhị. Chợt hiểu, Anbinô rút súng. Urê lắc đầu, đưa hai tay ra làm hiệu.

Anbinô cười khanh khách. Hắn sờ trường về môn giết người bằng tay không. Như đánh hơi thấy tử thần, Ramiré păn oại đứng dậy :

— Lay các ông. Đừng giết tôi, tội nghiệp.

Anbinô ngắm nghía Ramiré một phút, hừ con hồ trước khi ăn thịt chú dê yếu đuối. Urê khoanh tay nhìn, vẻ mặt thản nhiên.

Anbinô đặt hai bẹn tay quanh cổ Ramiré. Nạn nhân thét lên :

— Trời ơi, ai cứu tôi với ?

Vòng tay từ từ siết lại. Ramiré kêu ăng ặc. Rồi lịm dần. Cái mặt dầy máu của hắn bạnh ra, lưỡi thè lè một cách gớm ghiếc. Đợi nạn nhân chết hẳn, Anbinô mới đứng dậy, chùi tay vào sơ mi, rồi chăm thuộc lá.

Urê quay sang phía Santô :

— Anh xuống lấy xe ngay bây giờ. Tôi cần sai Anbinô đi làm một việc khác.

Santô hỏi lại :

— Thưa, vẫn dùng chiếc Nash chứ ?

— Không. Kể từ nay ta bỏ máy chiếc Nash sơn đen không dùng nữa. Công an đã biết. Anh lấy cái xe nhỏ sơn xanh, cái Opel hai cửa ấy, hiểu chưa ?

Anbinô nhìn thượng cấp, dáng điệu hân hoan. Niềm vui của thượng cấp đã lây sang hắn. Hắn là lợi khí đặc lực và trung thành của Urê, cũng như của tổ chức Huk. Hắn không từ chối việc nào, dầu lát nữa Urê bảo hắn đi vào chỗ chết.

Urê vỗ nhẹ nhẹ vào vai Anbinô :

— Yên tâm. Bọn chúng không thoát khỏi tay mình đâu.

Anbinô đáp :

— Thưa ông, tôi cũng tin vậy.

Urê tươi cười :

— Anh phải ra tay lần nữa mới xong. Một lần nữa thôi. Đêm nay, anh sẽ ngủ tha hồ. Hoặc xuống Pasay phá phách, tùy ý. Song muốn đi đêm, phải thận trọng một chút. Tiền cất trong ngăn kéo bàn viết, anh được tiêu dùng tự do.

— Xin cảm ơn ông.

Hai người bước ra sân. Ánh trăng nhợt nhạt làm những bóng đen trong vườn tăng thêm bí mật và hư ảo. Trước khi Anbinô trèo lên xe, Urê dặn vói :

— Nhớ nhé ! Tôi đợi ở nhà.

Chiếc Opel chạy khuất sau một lùm cây to. Biệt thự này rộng như trang trại. Nghĩ đến kết quả đẹp đẽ mà Anbinô sẽ mang về, Urê vui hẳn lên. Chuỗi thất bại kéo dài từ mấy ngày nay. Urê không được quyền thất bại nữa. Vì thất bại lần này là hạ tầng công tác.

Một tia sáng trắng rớt đúng mặt hắn. Trên môi hắn, phẳng phất nụ cười nham hiểm.

. . . . .

— Sờnôde ? (1)

Không biết Valép gọi tên con chó trung thành đến lần thứ mấy. Con bẹt giẻ lông nâu ngoan ngoãn tới quỳ trước mặt chủ, cặp mắt long lanh, cái đuôi phe phẩy dợi lẹn. Valép cúi xuống vuốt ve.

1) Schnauzer.

Những lúc buồn bực, Valép cảm thấy con sờ-nôde là báu vật. Tuy không biết nói, loại sờnôde khôn như người. Biết chủ không vui, con chó nghech mõm, sủa một tiếng nhỏ. Valép thờ dài :

— Mày cũng biết tao thất bại ư ?

Con bẹt giẻ gât đầu. Valép đứng dậy, ra cửa sờ nhìn xuống vườn. Ánh trăng thương tuần xuyên qua kẽ lá xum xuê, chiếu một vệt dài trắng trắng xuống con đường trải đá vụn.

Phía sau, Mel đứng dựa lưng vào tường. Quần áo Mel rách bươm, tay bết máu. Cũng may, hắn không bị thương. Từ thị trấn Pasay sau khi bị Công An tấn công, hắn thoát thân, bán sống bán chết chạy về trụ sở bí mật.

Valép hỏi, giọng gay gắt :

— Anh chắc không bị ai theo không ?

— Thưa, tôi dám đoán quyết với ông. Từ Pasay về đây, tôi đã đổi ba tặc xi.

— Vậy, tôi bớt lo hơn. Là nhĩ ? Tại sao Công an phẳng ra chuyện này ?

— Thưa ông, tôi cũng ngạc nhiên.

— Công an dính vào, công việc của ta không còn dễ dàng như trước nữa đâu. Mặc nhiên bên trong đã có bàn tay của Sở Mật vụ Phi. Trong vài ngày nữa, và biết đâu trong vài giờ nữa, bọn tinh báo Tây phương sẽ xía vào. Thật đáng tiếc. Hồi chiều, tôi đã đặt hết hy vọng vào anh.

Mel chôn chân một chỗ, không dám hé răng.

Valép chép miệng :

— Thế là hết. Lao tâm, khổ trí mới tạo được